

[Inger Stilling Pedersen]

Der er noget, som jeg altid har syntes var forkert ved vore fængsler. Jeg synes, at kriminalforsorgen i hvert enkelt tilfælde skulle have mulighed for at se på, hvilke problemer de indsatte har, og prøve at hjælpe dem, således at vi ikke bare straffer – det er vi jo nødt til at gøre – men også ser på, hvad årsagen er til, at man er havnet dér, om det er alkoholproblemer, manglende uddannelse osv. Vi skal se på, om vi kan gøre noget for, at de er bedre rustet, når de forlader fængslet. Vi skal have mulighed for at følge det op og hjælpe de mennesker, så vidt man overhovedet kan.

Hvis vi virkelig vil have et målrettet formål med det, tror jeg også, at vi kunne nå nogle resultater. Kristeligt Folkeparti er meget indstillet på at gå ind i diskussionen om, hvorvidt vi skal have flere ressourcer på visse områder, om vi skal have en omlægning på andre områder, men med det overordnede formål, at vi virkelig prøver på at gøre noget ved kriminaliteten. Så kan vi måske en anden gang diskutere, hvordan vi bedre forebygger kriminalitet, for det var selvfølgelig det allerbedste. Men lad os se på, hvordan vi får mennesker ud af kriminaliteten igen; det er vores vigtigste opgave her.

Jeg vil gerne lige sige, at vi stemmer for dagsordenen.

Ole Espersen (S):

Jeg har naturligvis også lyttet til ministerens statistik, og den er der ikke nogen grund til at sætte spørgsmålstegn ved. Men som vores ordfører sagde, kan statistikken være svær at forstå, man kan have vanskeligheder ved at se, hvilke problemer der virkelig gemmer sig bag tallene. Derfor har jeg en historie fra det virkelige liv, som jeg gerne vil bede om ministerens kommentar til.

Det drejer sig om den lov om privatisering af Statsanstalten, som Folketinget vedtog i april 1990. Der var et stort mindretal, der var uenig i forslaget, og som oven i købet mente, at der var tale om ekspropriation. Dette mindretal fik imidlertid ikke mulighed for at bruge de garantier, der ellers er i grundloven, når der foreligger en ekspropriation.

Så er der kun én mulighed tilbage, og det er at anlægge sag ved domstolene med påstand om, at der altså er tale om en ekspropriationslov, hvor man ikke har fulgt de principper, der gælder for ekspropriation. Og der bliver så ud-

taget stævning mod finansministeren den 25. september 1990, altså så kort tid efter lovens vedtagelse, som det praktisk kunne lade sig gøre.

Nu er der så opstået det problem, at parterne er uenige om fremlæggelsen af et bestemt dokument i sagen. Det drejer sig om selve kontrakten, der vedrørte 4 mia. kr. i alt, tror jeg. Der er uenighed om, hvorvidt den skal fremlægges eller ej. Det måtte så afgøres ved en særskilt procedure, en formalitetsprocedure. Om dette spørgsmål afholdtes der møde i retten for ca. fjorten dage siden, og man fandt ud af, at man nok skulle bruge en halv dags tid til denne særlige formalitetsprocedure. Det drøftede man den 30. april. Så skal man finde et tidspunkt til proceduren, og retten gennemgik de muligheder, der var for at finde en halv dag til at få afgjort dette formalitetsspørgsmål. Og man fandt frem til datoen den 12. maj 1992. Det er en formalitetsprocedure. Derefter kan man roligt regne med, at afgørelsen nok skal blive køret til Højesteret. Så går der et stykke tid endnu, og jeg vil tro, at den måske kan komme for Højesteret 3-4-5 måneder efter, måske er der en afgørelse omkring 1. oktober i 1992.

Så er sagen moden til berømmelse i Østre Landsret, og hvis man dér regner med en behandlingstid på en lille uge – det skal man sikkert gøre, det er en omfattende og kompliceret sag – skal Østre Landsret finde tid, altså en uge, til at behandle den sag i. Så jeg føler mig overbevist om, at vi nu er henne omkring midten af 1993 – måske i bedste fald endda. Og det er helt givet, at uanset hvad den sag ender med i landsretten, vil den blive appelleret til Højesteret. Og dér vil man så være henne i slutningen af 1993 eller begyndelsen af 1994. Det vil sige, at der går 4 år, før nogen borgere i dette land kan få afgjort, om den lov, der er tale om, er grundlovsmedholdelig eller ej.

Så kommer hertil – og det er sådan set meget afgørende – at Højesteret naturligvis er meget forsigtig med at underkende love som værende grundlovsstridige, og det bør retterne også være. Dertil skal vel også føjes, at retterne måske lægger vægt på konsekvenserne af de afgørelser, de træffer, reale hensyn osv., og man kunne tænke sig, at man anlagde den betragtning, at når der var gået 4 år og privatiseringen nu var gennemført dybtgående og grundigt, ville det alligevel være håbløst at få lavet noget som